

Видання Маневицького благочиння Волинської єпархії УПЦ

№ 4 (26) КВІТЕНЬ 2013

Слава Богу, дорогі у Господі Тісусі браття і сестри!

У нашій газеті для Вас:

- Повчання святих Отців
- Уроки церковної православної школи
- Відповіді на найрізноманітніше питання нашого життя
- Дитяча сторінка
- І багато іншої цікавої та корисної інформації

У цьому номері читайте:

ЦПШ: Катехізис. Урок третій. Про Священне Пере- дання.....	2
ЦПШ: Цс. мова. Урок третій. Пра- вила читання цс тексту.....	3
«Без відчуття, без толку, без розста- новки».....	3
Вербна неділя.....	4
Наші плани і Гос- подні сльози.....	5
Казка “Король, який повернув- ся” (продовжен- ня).....	6
Вірші до Вербної неділі.....	7
“Чашка кави”, “Два вовка” (по- вчальні історії)....	8
Новини благочин- ня.....	8

“Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю” (Мф. 22: 34-46)

У нашому людському житті ми можемо зауважити те, що нас оточують різні заповіді: на рівні соціальному і юридичному, державному і сімейному, в роботі й у відпочинку, у здоров'ї і харчуванні і т.д. Може скластися враження, що наше життя повністю наповнене різними правилами, дороговказами, порадами, вказівками, законами та обов'язками. Кожне порушення може мати негативні наслідки, а виконання їх може гарантувати успіх.

Хтось із розумних зауважив: скільки є людських вигадок, стільки має бути законів. Зауважмо, що правила та закони постійно змінюються, доповнюються і виправляються. Адже, все передбачити неможливо, а якесь рішення має бути, щоб все проконтролювати і врегулювати.

Ми, коли приходимо у цей світ, де кожний різний у характері, поглядах, талантах, можливостях, повинні мати бодай якусь спільну основу, однакову для всіх. У якісь мірі ми не любимо закон, бо він в дечому може нас обмежити. Тому люди, зрікаючись і приймаючи разом, творять можливість спільного життя. Дають один одному гарантію на що можна розраховувати і в чому може бути цілковита довіра. Коли немає основ, тоді є безлад і хаос, постійна напруга, тоді перемагає закон: сильніший виживає. А перед заповіддю всі рівні!

Євреї крім 10 заповідей мають іще різні приписи, які вміщаються у книзі Талмуд. Всіх запам'ятати неможливо і, мабуть, прослідкувати, щоб усе було згідно вказівок, також. Отож, люди можуть потрапити в трудність, коли перед ними постане вибір: що ж робити? Це буде згідно заповідей чи ні?

Христос показує джерело Премудрості, з якого витекло все, що є у цьому світі: Любов.

Як пише Апостол Павло: “Любов є виконання закону”. Тому що з любові все почалося і задля самої Любові все було створено. Таким чином, Божі заповіді – це не обмеження, а нагадування початку Буття. Це основа нашого життя.

“Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю” і “Люби ближнього твого, як себе самого” – це початок всього людського: наших думок, слів, вчинків, планів і виборів. Ці заповіді не є лише ціллю, дороговказом чи законом. Вони є найперше нагадуванням про те найважливіше, що потрібне для існування ЛЮДСТВА. Любити потрібно продовжувати!

Любов була основою всього і тому все, що є в світі, буде існувати до того часу, поки заповідь Любити буде виконуватися правильно.

Якщо ми були створені із Любові і є частиною Любові, то вона перебуває в нас. Тоді звідки береться зло?

Як і колись, злий дух нас обманує і з цього обману виходить гріх, знищення самої любові. Багато чого було знищено в цьому світі і далі продовжується через причину обману.

Людина ніколи не може зробити зло відразу. Вона поступово вводиться в обман і поступово засліплюється злом. Наприклад: вистачає замінити поняття “Бога” на якогось божка, і людина, виконуючи заповідь любові, буде любити ідола і цим буде знищена. А ще: поняття “любов” можна замінити на якусь пристрасть, захоплення, ідеалізування. Така любов приведе до розчарування і блуду. Скільки гріхів було зроблено в ім'я такої “блудної любові” Чим далі ми відходимо від Бога, тим далі ми відходимо від правдивого поняття “Любові” і “Бога”.

Коли все, що в нас і довкола нас, буде мати за основу Любов Божу, то спасіння ми будемо мати вже тут на землі, яке виявиться у своїй повноті у Небі.

ЦЕРКОВНА ПРАВОСЛАВНА ШКОЛА

Урок. 3 Про Священне Передання

16. ЯКИМ ЧИНОМ БОЖЕСТВЕННЕ ОДКРОВЕННЯ ЗБЕРІГАЄТЬСЯ І ПОШИРЮЄТЬСЯ?

Божественне одкровення поширюється між людьми і зберігається в істинній Церкві двома способами: за допомогою св. Передання і св. Писання.

17. ЩО МИ НАЗИВАЄМО СВЯЩЕННИМ ПЕРЕДАННЯМ?

Під Священним Переданням слід розуміти: вчення віри, закон Божий, Таїнства і священні обряди — тобто все те, що словом і прикладом істинно віруючі і шануючі Бога люди передають один одному, і предки передають своїм нащадкам.

18. ДЕ ЗБЕРІГАЄТЬСЯ СВЯЩЕННЕ ПЕРЕДАННЯ?

По влаштуванні Божому, всі істинно віруючі, поєднані св. Переданням, преемственно і в єдності, складають Церкву, яка і є берегинею св. Передання, або за висловом апостола Павла, *"Церква Бога Живого, стовп і утвердження істини"* (1 Тим. 3: 15).

Св. Іриней пише: *Не слід у інших шукати істину, яку легко отримати в Церкві. У неї, як у багату скарбницю, апостоли в повноті поклали все, що належить істині. Кожен бажаний може пити з неї воду життя, вона — двері життя* (Проти ересей, кн. 3, гл. 4).

19. ЩО МИ НАЗИВАЄМО СВЯЩЕННИМ ПИСАННЯМ?

Священним Писанням називаються книги, написані Святим Духом через освячених від Бога людей, званих пророками і апостолами. Зазвичай ці книги називають Біблією.

20. ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО "БІБЛІЯ"?

Слово Біблія в перекладі з грецької означає книги. Цією назвою виражено те, що священні книги, у порівнянні з іншими, гідні особливої уваги.

21. ЩО ДРЕВНІШЕ: СВЯЩЕННЕ ПЕРЕДАННЯ ЧИ СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ?

Найдавнішим і первісним способом поширення одкровення Божого є Священне Передання. Від Адама до Мойсея не було священних книг. Сам Господь наш Ісус Христос Божественне вчення Своє і постанови передав учням Своїм словом і прикладом, а не книгою. Тим же способом і апостоли спочатку поширювали віру й утверджували Церкву Христа. Книгами не всі можуть користуватися, а переданням — усі (в цьому також полягає необхідність Священного Передання).

22. ДЛЯ ЧОГО ДАНО СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ?

Священне Писання дане для того, щоб одкровення Боже збереглося більш точно і незмінно. У Святому Писанні ми читаємо слова пророків і апостолів точно так, як ніби ми самі з ними жили і їх чули, незважаючи на те, що священні книги написані за кілька століть чи тисячоліть до нашого часу.

23. ЧИ НЕОБХІДНО ДОТРИМУВАТИСЯ СВЯЩЕННОГО ПЕРЕДАННЯ, ЯКЩО Є СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ?

Ми повинні дотримуватися Священного Передання, яке згідне з Божественним одкровенням і Святим Письмом, як цього вчить саме Святе Письмо. Ап. Павло пише: *"Отже, браття, стійте й тримайтеся передань, яких ви навчилися чи то словом,*

чи нашим посланням" (2 Фес 2:15).

24. ЯК В НАШ ЧАС КОРИСТУВАТИСЯ СВЯЩЕННИМ ПЕРЕДАННЯМ?

Святе Передання потрібне й у наші дні для керівництва по правильному розумінню Священного Писання, для правильного здійснення Таїнств і для дотримання священних обрядів у чистоті первісного їх встановлення.

Святитель Василій Великий говорить про це наступне: *"З усіх збережених Церквою догматів і традицій, одні отримані з письмового джерела, а інші прийняті від таємно переданого Апостольського передання. Для благочестя ж ті й інші мають однакову силу, і цього не буде суперечити ніхто, хто хоч трохи розбирається в церковних правилах. Оскільки якщо ми наважимося відкинути неписані звичаї, як такі, що, нібито, не мають великого значення, то обов'язково пошкодимо Євангелію в найголовнішому, — більше того, залишимо від апостольської проповіді лише зовнішню оболонку. Так, наприклад, де написано, щоб ті, хто надіються на ім'я Господа нашого Ісуса Христа осіняли себе хресним знаменням? Яке писання нас навчило в молитві звертатися на схід? Хто зі святих записав нам слова призивання в перетворенні Хліба Євхаристії і Чаші Благословення? Адже ми користуємося не тільки словами з Апостола і Євангелія, але й перед ними, і після, вимовляємо слова, що взяті з неписаного вчення і мають велику силу для Таїнства. За яким писанням ми благословляємо воду Хрещення, елей (оливу) Помазання, самого того, кого хрестять? Чи не за таємним і неписаним переданням? Що ще? Помазання елеєм яке написано слово навчило нас? Звідки триразове занурення людини? І стосовне Хрещення зречення сатани і аггелів його, — з якого взято писання? Чи не з необнародованого та негласного вчення, яке отці наші, будучи ґрунтовно навчені мовчанням охороняти святиню таїнств, зберегли в недоступному цікавості і вивідуванню мовчанні? Оскільки було б негідно писанням оголошувати вчення про те, на що нехрещеним і споглянути недозволено?"* (Правило 97, Про Святого Духа, гл. 27).

Питання до заняття:

1. ЯКИМ ЧИНОМ БОЖЕСТВЕННЕ ОДКРОВЕННЯ ЗБЕРІГАЄТЬСЯ І ПОШИРЮЄТЬСЯ?

2. ЩО МИ НАЗИВАЄМО СВЯЩЕННИМ ПЕРЕДАННЯМ?

3. ДЕ ЗБЕРІГАЄТЬСЯ СВЯТЕ ПЕРЕДАННЯ?

4. ЩО МИ НАЗИВАЄМО СВЯЩЕННИМ ПИСАННЯМ?

5. ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО "БІБЛІЯ"?

6. ЩО ДРЕВНІШЕ СВЯЩЕННЕ ПЕРЕДАННЯ ЧИ СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ?

7. ДЛЯ ЧОГО ДАНО СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ?

8. ЧИ НЕОБХІДНО ДОТРИМУВАТИСЯ СВЯЩЕННОГО ПЕРЕДАННЯ, ЯКЩО Є СВЯТЕ ПИСАННЯ?

9. ЯК В НАШ ЧАС КОРИСТУВАТИСЯ СВЯЩЕННИМ ПЕРЕДАННЯМ?

Урок 3. ПРАВИЛА ЧИТАННЯ ЦЕРКОВНОСЛОВ'ЯНСЬКОГО ТЕКСТУ

У Церкві церковнослов'янські тексти читаються речитативом, співуче, чітко, з дотриманням розділових знаків. У церковному читанні не повинно бути театрального пафосу чи особливих особистих емоцій.

Потрібно уважно стежити за наголосами, які не завжди збігаються з українськими чи російськими, наприклад: **красѣнх докрѣтою** потрібно читати [красѣн (красѣн) добрѣтою], а не [красен (красен) добрѣтою]. Так, слово **прїїдетх** слід читати [прїїдет (прїїдет)], а не [прийдѣт] чи [прийдѣт], слово **жѣстоки** — [жѣсток], а не [жестѣк].

Читаючи текст, слід вимовляти слова так, як вони надруковані, чітко вимовляючи всі букви і закінчення. Не можна вимовляти **о** як [а], **ѣ** як [йо], ...**аго** (...агѡ), ...**аго** (...агѡ) як [ова], [єва]. Наприклад, слово **подѣй** потрібно читати [подѣй], а не [падай], **ѡтѣцх** слід читати [отѣц (отѣц)], а не [атѣц], **свѣтаго** [святѣго], а не [святѣова].

Російської літери "ѣ" в церковнослов'янській немає. **Пѣтрх** читається [Петр (Петр)], а не [Пѣтр].

Звуки **и** і **ѡ**, які стоять після шиплячих для позначення парного числа й множини, вимовляються як [і] та [а], тобто **ша** і **шаѡ** вимовляється як [ша], **ца** і **цаѡ**, як [ца], **ши** і **шиѡ**, як [ші], **ци** й **циѡ**, як [ці].

Після **ї** і **ѣ** буква **а** вимовляється як я, — наприклад, **Марїа** [Марїа].

Після префіксів **под** [под], **из** [із], **ѡт** [от], **об** [об] та інших, цілком припустимо замість букви **и** вимовляти букву **ы** — **подѣмем** [подѣмем (подѣмем)]. У деяких випадках так і пишеться **обѣдоша** [обидѣша].

У слові **тъмѣ** [тъма] і в словах із закінченням ...**ѡми**: **бѣззакѡнѡми** [беззакѡнѡми (беззакѡнѡмі)], **двѣрьми** [двѣрьми (двѣрьмі)] в деяких виданнях **ѡ** опускається, **тъмѣ** [тъма], **бѣззакѡнми** [беззакѡнми (беззакѡнмі)], **двѣрьми** [двѣрьми (двѣрьмі)].

Без відчуття, без толку, без розстановки

Протодиякон Андрій Кураєв

Упродовж Великого посту православний християнин проводить в храмі набагато більше часу, ніж зазвичай. Тривалими богослужіннями Церква налаштовує нас на покаянний лад, і саме в піст легше пізнати силу і міць соборної церковної молитви.

У багатьох тих, хто прийшов до храму викликає подив, чому священики та читці читають молитви безприс-
трасно, без емоцій — на одній ноті. Всім відома приповідка: «Читай не так, як паламар, а з відчуттям, з толком, з розстановкою». Однак паламарі так читають не тому, що їм набридло всоте читати одні й ті ж молитви, а тому, що їх спеціально навчають читати саме так — співучо (тобто без «розстановки»), безприс-
трасно (тобто без «відчуття») і без підкресленої повчальності (тобто без «толку»).

Справа в тому, що в храм приходять різні люди, з різними потребами і почуттями. Церковні молитви (насамперед — біблійні Псалми) містять в собі всю палітру людських почуттів — від гніву до розчулення, від славослів'я до покаяння. Кожне богослужіння несе в собі і радісні, і скорботні слова. Одночасно і однаково глибоко відчуті їх усі практично неможливо. Тому людина, яка прийшла в храм з радістю, — буде розміряти рухи свого серця, яке молиться, з радісними і подячними словами служби. Той же, в чиєму серці в цю годину більш чутно звучить покаянне зітхання, — буде в серці своєму складати ті слова покаяння, які також розсіпані по всій службі.

Так от, якщо паламар буде читати «виразно» — він буде підкреслювати в молитвах саме ті місця, які краще відповідають його цьогохвилинному стану, а воно може аж ніяк не збігатися з молитовним настроєм усіх інших парафіян. Йому сьогодні сумно — і він буде нашвидку ковтати радісні вигукі і акцентувати покаянні. Йому стало веселіше — і ось вже покаянний біль не доноситься ним до парафіян. Виділення будь-якої з тем у симфонії богослужіння неминуче призведе до того, що хтось із тих, хто прийшов виявиться зайвим у цей день. Він прийшов з покаянним сокрушенням — а йому нав'язують лише «Алілуя».

Уявіть, що було б, якби Шестопсалміє псаломщик почав читати «виразно»! Решті молитися було б уже не можна — настрої та уподобання читця були б нав'язані всім. Монотонне читання паламаря, яке увійшло в приказку, захищає свободу молитовного труда слухачів. Саме «чужі слова» залишають набагато більше свободи для власної побудови своєї молитви людиною, ніж «імпровізація». Взагалі ж, мета православного богослужіння не в тому, щоб збуджувати якісь почуття, а в тому, щоб перетворювати їх.

Рівний хід православної служби припускає, що кожен, хто увійшов, сам вибирає для себе той ряд образів, який ближче до його сьогоднішніх духовних потреб. З нього не видавлюють сльозу і не виривають захоплення. Він занурюється в повільно плинучу річку змістів і від слуху до серця проводить ті струмочки, які йому особисто потрібні зараз. Правила православної храмової молитви дозволяють не вслухатись у весь хід церковних читань — якщо якась одна думка зустрілася зараз із твоїм сердечним почуттям, можеш «відстати» від ходу служби, залишитися саме з цією думкою наодинці у своїй молитві, а потім вже повернутися до загальної молитви.



28 КВІТНЯ - ВЕРБНА НЕДІЛЯ

"Тішся з радості, дочко Сіону, торжествуй, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій іде до тебе, праведний і повний спасіння...!"

Книга пророка Захарії, 9: 9

Шостий тиждень Великого посту закінчується в неділю великим церковним святом — Входом Господнім до Єрусалиму.

Христос прямував до Єрусалиму, щоб виконати обітницю про Спасителя світу, дану Богом першим людям у раю. Єврейський народ очікував Месію впродовж довгих тисячоліть. Земне служіння Христа наближалося до завершення: підходив час Його великих страждань і хресної смерті заради спасіння всього людства.

Напередодні святкування Входу Господнього в Єрусалим, у суботу, Церква згадує дивовижну подію євангельської історії: воскресіння Лазаря Чотириденного. Ісус Христос воскресив Свого друга Лазаря, який уже чотири дні лежав у гробі.

Це диво за кілька днів до Своєї смерті Христос явив не випадково. Він знав, що наступають Його останні дні. Знав, що багато відречуться від Нього. Бажаючи зміцнити віру Своїх учнів, дарувати їм уповання на життя вічне, Господь виявляє Свою божественну силу, якій кориться смерть. Чудо воскресіння стало прообразом майбутнього Воскресіння Христового, а разом із тим і подальшого загального воскресіння мертвих при Другому приході Спасителя на землю.

З Віфанії до Єрусалиму Господь відправився верхи на молодому ослі. Безліч народу вийшло назустріч Йому, вигукуючи: "Осанна! Благословен, хто йде в Ім'я Господнє!" Люди знімали з себе одяг і вистилали шлях Спасителя, інші зрізали пальмові гілки, несли їх у руках і кидали по дорозі.

Народ окрилено дивом воскресіння Лазаря. Люди були готові вірити, що перед ними дійсно Месія, про якого сповіщали пророки, Спаситель, який прийде, щоб позбавити єврейський народ від рабства і влади іноземних царів. Проте мало хто із зустрічаючих Христа хвалебними вигуками на дорозі в Єрусалим був готовий прийняти істинне спасіння, яке приніс людям Господь: позбавлення від рабства гріха і смерті.

Не всі змогли прийняти ці дари божественної милості і пізнати, що не для земного царювання прийшов Господь. Пройде зовсім небагато часу, і захоплене "Осанна" зміниться жорстоким і нещадним "Розіпни, розіпни Його!"

Наблизившись до Єрусалима, Спаситель зі скорботою дивився на нього. Він заплакав про святий град, бо знав, що народ відкине Сина Божого і загине, як гине все, що відкидає джерело вічного життя, а місто буде зруйноване.

У Православній Церкві свято Входу Господнього в Єрусалим називається ще Неділею Ваїй — від звичаю зустрічати це свято з гілками фінікової пальми, ваїй. У нас пальмові гілки замінюються вербою, а сам празник називають ще Вербною неділею.

У цей день православні храми переповнені народом. Люди стоять, тримаючи в руках верби та запалені свічки, вшановуючи великий Вхід Царя Слави на вільні страждання. Ті, що моляться, зустрічають грядущого невидимо Господа і вітають Його як Переможця пекла і смерті.

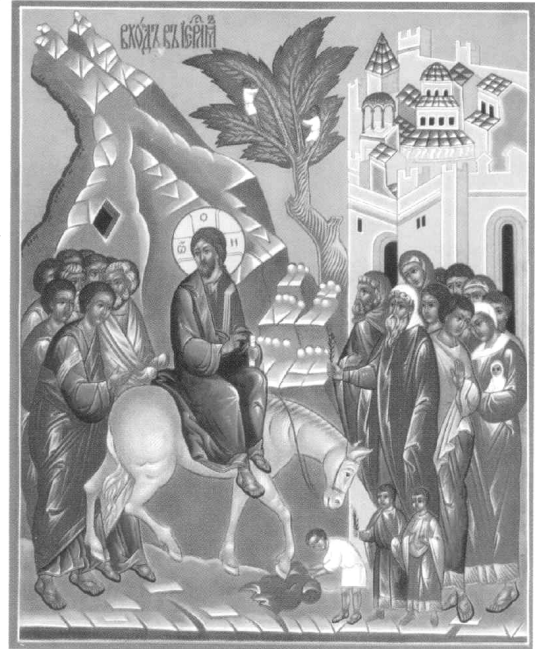
Як для Ісуса Христа цей день передує Його Хресному шляху, так і для всіх православних християн він передує дням особливо суворого посту і молитов — священним дням Страсної седмиці, в які ми згадуємо Христові страждання. Великий піст добігає кінця. Для християнина він символізує хресний шлях на Голгофу разом зі Спасителем і нагадує про головну мету нашого життя — спасіння душі.

Сам час в цей період переживається людиною по-іншому, він мов наближається до свого завершення. Тепер він вимірюється не звичайними справами і турботами, а тими подіями, які відбуваються в Єрусалимі.

Земний час, так неблаганно відлічує секунди і години нашого життя, ніби призупиняється, розчиняючись у своєму джерелі — божественній вічності. Вона відкриється людині в кінці його постового подвигу у Світлому Христовому Воскресінні...

"Днесь благодать Святого Духа нас зібрала, й усі, взявши Хрест Твій, промовляємо: Благословенний, Хто йде в Ім'я Господнє, осанна в вишніх" (Стихира на "Господи, воззвах" свята Входу Господнього в Єрусалим).

За матеріалами сайту zakonbozhiiy.ru



Наші плани і Господні слюзи

Ігумен Нектарій (Морозов)

У кожного з нас є якісь плани. Ми про щось думаємо, на щось розраховуємо і, відповідно, щось плануємо. Плани бувають грандіозні, від яких буквально захоплює дух, і вельми скромні, такі, що і близьким друзям не розповіси — через їх мізерність. Є свої плани у тих, хто володіє цим світом, у політиків і олігархів, є вони й у безхатченків, які відігріваються десь біля теплотраси. Різні у тих і у інших, звичайно. Але одна їх загальна відмітна особливість полягає в тому, що всі вони носять особистий характер.

Ні, плани, звісно, можуть стосуватися багатьох людей, вони можуть бути глобальними, наполеонівськими, можуть мати своєю метою ні багато, ні мало — перевлаштування цілого світу. Але вони все одно будуть особистими — які народжуються з особистості того, хто планує, з обставин його життя, з тих можливостей, якими він володіє чи сподівається володіти. І якщо людину проявляють, показують його думки, слова, вчинки, то плани — тим більше: адже саме в них знаходить своє втілення щось найголовніше і в той же час сокровенне, що таїться в душі.

Тому, намагаючись розібратися в собі і в своєму житті — хто ми, чого віртуємо, — не в останню чергу варто запитати себе: «А які мої плани? Чого я хочу, до чого прагну, які перспективи — і віддалені, і найближчі, — тягнуть мене до себе?». Я не впевнений, правда, що відповідь на це питання буде легкою. Не тому, розуміється, що більшість людей цього не знає. Просто дуже часто, щось плануючи і розраховуючи, людина перетворюється на якийсь придаток, стає відданим служителем своїх власних намірів. Не вона вже керує ними, а вони нею. Вони стають для неї головною, основною реальністю, вона щиро впевнена, що саме вони і є, власне, життям, а іншого просто і бути не може. І тому часом так важко буває дати як комусь зі сторони, так і собі самому ця відповідь.

А є ж і інше питання. Набагато складніше: «Ти плануєш, розраховуєш... Але чи впевнений ти, що в цьому є сенс, що ти не обдуришся у своїх очікуваннях, не пошкодуєш про витрачений час? Що в якийсь момент не виявишся схожим на бігуна, який тільки взяв розгін, тільки набрав швидкість, як врізався раптом у стіну, що несподівано виросла перед ним? У ту стіну, якою виявляється для людини те, чим все кінчається тут, — смерть?»

І на це питання відповісти непросто. І, крім того, страшно. Адже замислюватися про це — значить піддавати все — і себе самого, і життя своє в цілому, — ревізії, допускати можливість того, що і зроблене, і плановане може виявитися марним, не вартим в дійсності ні коштів, ні зусиль, ні, тим паче, часу, який іде, а його не повернеш.

І ще є питання, яке і важливіше, і в той же час нищівніше двох попередніх. Питання, яким навряд чи задасться людина, від Бога далека, і яким разом з тим вражаюче рідко задаються люди, в Бога, здавалося б, віруючі: «А чи є в моїх планах і розрахунках Господь? Що думає Він про те, чого я хочу і чого домагаюся? Чи угодно це Йому?»

Це питання, з якого взагалі все треба було б починати. Без нього — будь-які плани, цілі і звершення, мов будова без фундаменту, яка і до бурхливих поривів вітру, і до розлиття річок (див.: Мф. 7: 25, 27) може звалитися під власною вагою, не маючи основи, що її скріплює. Така будівля — це, по суті, весь світ, що оточує нас сьогодні, побудований людьми, які найменше стурбовані тим, що думає про них Господь. Ось чому в ньому так незатишно жити, ось чому він такий нестійкий, такий нестабільний. І кожна криза, пережита ним, економічна чи військова, при всій своїй «рукотворності», служить спонуканням до того, щоб задуматися про Основу — для тих, хто в принципі до цього здатний. Чи багато ще таких? — Напевно, ні. Принаймні, світ стає ще біль нестійким і ще нестабільним.

І все одно люди планують! Їхні плани не збігаються один з одним, приходять у стан конфлікту. Конфліктують між собою і самі люди, і не тільки люди, а й цілі їх спільноти, і цілі країни, і міжнародні коаліції. І все це знаходиться в русі — здається, нескінченному, неспинному. Але це тільки здається.

Є сьогодні така розхожа фраза, її хіба що на паркані не побачиш, а так — скрізь: «Хочеш насмішити Бога, розкажи Йому про свої плани». Проте мало хто розкаже. А якщо і розкаже, то не чекає на них оцінки.

Господь же над планами людськими не сміється. Він скоріше плаче. Точно так само, як плакав, дивлячись на Єрусалим, передбачаючи його падіння і загибель (Лк. 19: 41). Плакав, стоячи біля брами міста, в якому тисячі людей жили, чогось хотіли, чогось шукали, але тільки не Його. Плакав про це місто і про всі подібні йому міста, приречені, але приреченості своєї не відаючи.

Є, звичайно, й інші плани... Такі, над яким не плаче Господь. Такі, які Він благословляє і за виконанням яких слідує, подібно до батька, який із посмішкою дивиться на спочатку невпевнені, а потім все більш і більш тверді кроки свого малюка, що недавно встав на ноги.

Це плани тих, хто... і не планує взагалі-то нічого. Хто просто прагне в усьому і завжди виконувати Його волю. Хто любить світ і людей подібно Йому. Хто розуміє обмеженість всього земного і нескінченну цінність вічного. Хто заради цієї вічності живе і до неї звертає серця тих, із ким зустрічається на шляхах свого життя. Хто приймає Божі плани і стає їх учасником...



Для наших дітей



Король, який повернувся

[Продовження. Початок у №№ 10-12, 1-3 (20-25)]

Авраам Бен-Яков

Йшов час, люди стали шукати очима в натовпі Давида. Якщо їм траплялося виявити його на одній із лавок, вони підходили й сідали поруч. І в бесіді про те і про це Давид запитував: «У чому справа?»

«У чому справа???» — повторювали вони.

«Так. У чому справа?» — промовляв у відповідь Давид.

«Не розумію».

«У що перетворили люди своє життя?» — запитував Давид.

«Про що ти?»

«Що вони роблять? Чому вони поспішають? Навіщо?»

Розпочиналася розмова про те, як усі з ранку до ночі метушаться заради жменьки плодів. Але навіть те, що люди отримують ці плоди, не робить їх щасливішими.

«Що ти думаєш про своє життя?» — м'яко запитував Давид. А той, до кого було звернене питання, глибоко зітхав і опускав очі. Йшов час, і жителі міста стали повторювати один одному питання, які ставив їм Давид.

«Те, через що ми стільки метушимося, — плоди, заради яких доводиться працювати, — пояснювали деякі. — І ми працюємо заради плодів, тому що вони скрашують наше життя. А нам це необхідно, адже життя таке безрадісне через вічну погоню та поспіх. А поспішаємо ми через те, що доводиться працювати заради плодів...»

«Можливо, тут щось невірно? — м'яко питав Давид. — Адже так було не завжди? Я хочу сказати, коли правив колишній король...»

Почувши про колишнього короля, люди глибоко зітхали. Поступово вони знову стали згадувати колишні часи, коли король був із ними.

«Але ті часи минули», — говорили вони сумно.

«Чому?» — запитував Давид.

«Чого ти питаєш? Адже він сказав, що ніколи не повернеться, хіба не так?»

«Хто сказав, що він ніколи не повернеться?»

«Хто? Що ти маєш на увазі?»

«Але ж король сам пообіцяв вам обов'язково повернутися. Хто ж сказав, що він не прийде?»

У цей момент люди зазвичай лякалися, оскільки знали, що це сказав Нерозумний Радник. Давид спокійно продовжував: «Якщо господар скаже одне, а слуга інше, кому варто вірити — господареві або слугі?»

Кожного разу опівночі, коли все місто спало, Давид прокидався і вставав із ліжка. Неголосно і ніжно він починав співати. Це була пісня, якої його навчив Мудрий Радник, пісня гарячого прагнення і туги, яка перетворювалася на гімн любові і надії, на молитву. Звуки пісні лінули з відкритого вікна, пливли затихлим містом, проникали у вікна будинків і торкалися слуху сплячих. Можливо, люди на мить прокидалися, потім засипали знову. Ніжна посмішка з'являлася на їхніх обличчях, зцілюючи душі. І можливо, коли вони вставали вранці, освіжені, у них час від часу з'являлася думка, що колишній король, можливо, все-таки повернеться.

У Нерозумного Радника короля було безліч донощиків по всьому місту. Вони приходили в Королівський Палац і повідомляли, що серед городян поширився дивний слух про можливе повернення короля. Нерозумний Радник страшно злякався. Він був настільки стомлений своєю діяльністю, криками й свистом, якими вона супроводжувалася, що ледве міг розмовляти.

«Хто сіє ці чутки? — хрипко прошепотів він. — Схопити його! Не дати йому сховатися!»

Виявити Давида було неважко. Він завжди був у місті, ведучи розмови з людьми, як сказано в Приповістях Соломонових: «Проголошує мудрість на вулиці, на площах свій голос підносить (...):» Доки ви, нерозум-



ні, глупоту любитимете? "» (1: 20-22).

Незабаром варто заарештували Давида і привели його до Нерозумного Радника.

«Хто ти і що ти тут робиш?» — вичавив із себе Нерозумний Радник. Він був такий слабкий, що його доводилося всюди носити разом із кріслом. Він сидів навпроти Давида, прихилившись до спинки крісла, потираючи вузлуваті кисті, неначе намагаючись зігріти їх.

Давид не дивився в обличчя Нерозумному Раднику. Він опустив очі й терпляче стояв, не кажучи ні слова.

«Що з тобою? — продовжував Нерозумний Радник, кашляючи і бризкаючи слиною. — Чому ти мовчиш? Ось так завжди. Ти ходив по місту і брехав усім і кожному, але перед лицем істини ти не смієш відкрити рота».

Нерозумний Радник нахилився вперед і подивився в обличчя Давида, чисте і випромінююче світло. Відразу ж його запалі очі наповнилися слізьми. Він здригнувся і спробував стиснути кулаки.

«Що ж, я провчу тебе, юначе. Я вистежив тебе».

Вимовивши ці слова, Нерозумний Радник поманив до себе секретаря і слабким голосом наказав йому зібрати Старійшин у Палаті Великої Ради на наступний ранок.

Вночі з Нерозумним Радником відбулася дивовижна річ. Здавалося, погляд, кинутий ним на Давида, надав йому сил. Він лежав на ліжку, обкладений подушками, і розглядав себе в дзеркало.

Темні, запалі очі дико блиснули при вигляді жахливого обличчя, що дивилося на нього з дзеркала. Це було зеленувато-бліде обличчя з запаленими щокми, яке завжди так лякало його. Він відчував всю безнадійність свого становища. Ридання вирвалося з його грудей. Серце забилося сильніше, коли він подумав, що король може дійсно повернутися. «Я загинув усе одно, — думалося йому, — повернеться король чи ні». Він почувався таким нещасним: він на стількох людей кричав і верещав, і лаявся, що на світі не залишилося людини, яку він міг би назвати другом. Навіть поговорити йому було ні з ким.

Знову він згадав чисте, випромінююче світло обличчя Давида — і таємничим чином цей спогад додав йому сил: сил на те, щоб плакати. Дивлячись на своє змучене обличчя в дзеркалі він схлипував, потім розридався і ридав, поки не заснув...

Далі буде...

Вербна неділя

Тоненьким прутиком
З вербовим котиком
Себе вітаємо
Легеньким дотиком...
Радісну вістку
Собі говоримо,
Що день великий
Не поза горами,
Що вже за тиждень
Буде Великдень.

Марія Хоросницька

Вербиця

Ой ти гілко, гілко вербова!
На тобі зелена обнова.
Ще холоднувато надворі,
А ти вже в святечнім уборі.

Ти вже у церковцю ходила,
Господу стежинку встелила
І до нас вернулась, свячена
Гілочко вербова, зелена.

Ти торкни Оленочку трішки,
Хай росте, як мама, заввишки

А Максимка – шпарко й багато,
Хай здоровий буде, як тато.

Н.Горик

Кіт-Муркіт і вербові котики

Не давали спокою котові

Веснянії котики вербові:

- Що такого є у них від киці?

Міркував Муркіт біля вербиці.

- Ну, хіба, пухнастенькі на дотик...

Ну такі... такі... неначе котик.

Людмила Гнатюк



Чашка кави

Група випускників престижного вузу, успішних, зробивших чудову кар'єру, прийшли в гості до свого старого професора. Під час візиту розмова зайшла про роботу: випускники скаржилися на численні труднощі й життєві проблеми.

Запропонувавши своїм гостям каву, професор пішов на кухню і повернувся з кавником і підносом, заставленим різними чашками: порцеляновими, скляними, пластиковими, кришталевими. Одні були прості, інші дорогі.

Коли випускники розібрали чашки, професор сказав:

— Зверніть увагу, що всі красиві чашки розібрали, тоді як прості й дешеві залишилися. І хоча це нормально для вас — хотіти тільки кращого для себе, але це й є джерелом ваших проблем та стресів. Зрозумійте, що чашка сама по собі не робить каву кращою. Найчастіше вона просто дорожча, але іноді навіть приховує те, що ми п'ємо. У дійсності, все, що ви хотіли, було просто кава, а не чашка. Але ви свідомо вибрали кращі чашки, а потім роздивлялися, кому яка чашка дісталася.

А тепер подумайте: життя — це кава, а робота, гроші, положення, суспільство — це чашки. Це всього лиш інструменти для підтримки й утримання життя. Те, яку чашку ми маємо, не визначає і не змінює якості нашого життя. Іноді, концентруючись тільки на чашці, ми забуваємо насолодитися смаком самої кави.

Найбільш щасливі люди — це не ті, які мають все найкраще, а ті, які видобувають все найкраще з того, що мають.



ДВА ВОВКА

Колись давно старий дідусь відкрив своєму внукові одну життєву істину:

— У кожній людині йде боротьба, дуже схожа на боротьбу двох вовків. Один вовк представляє зло: заздрість, ревності, жадібність, егоїзм, амбіції, брехню. Інший вовк представляє добро: мир, любов, надію, істину, доброту і вірність.

Онук, зворушений до глибини душі словами діда, задумався, а потім запитав:

— А який вовк урешті-решт перемагає?

Старий усміхнувся і відповів:

— Завжди перемагає той вовк, якого ти годуєш.

НОВИНИ БЛАГОЧИННЯ:

Панахида в Троянівці

24 березня минув рік, як відійшов до Господа наш дорогий у Христі собрат-священик Олексій Дуран.

З цього приводу, по благословінню Високопреосвященнішого митрополита Волинського і Луцького Ніфонта, у Свято-Різдво-Богородичному храмі села Троянівка по закінченні уставного Богослужіння собором священнослужителів була звершена панахида за приснопам'ятним ієреєм Олексієм.

Очолив її протоієрей Тарасій Огородник, благочинний Маневицького округу.

Після панахиди була відслужена також заупокійна літія біля могили покійного батюшки.

Отець Тарасій сказав повчальну проповідь про важливість благочестивого життя, добрих справ і молитви за спочилих у ділі нашого спасіння, а також від імені матушки та рідних отця Олексія подякував усім присутнім за молитви, підтримку і любов.

Вічна пам'ять хай буде спочилому та блаженне життя в Царстві Небесному для його безсмертної душі.

Сповідь духовенства нашого благочиння

У четвер п'ятого тижня Великого посту, а саме 18 квітня, по благословінню Високопреосвященнішого Ніфонта, митрополита Волинського і Луцького, у Свято-Воскресенського храму смт. Маневич, відбулася сповідь духовенства.

Також було відслужено Літургію Напередосвячених Дарів, за якою всі священнослужителі, а також віруючі, які теж цього дня мали змогу посповідатися, причастилися Святих Христових Тайн.

Згідно Указу керуючого Волинською єпархією УПЦ, обов'язки духівника Маневицького благочиння покладені на настоятеля Свято-Троїцького храму с. Прилісне протоієрея Юрія Волкова.

Опісля відбулися збори священнослужителів Маневицького благочиння, де було розглянуто поточні питання та питання щодо святкових заходів, присвячених 1025-ій річниці Хрещення Київської Русі.

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ САЙТ НАШОГО БЛАГОЧИННЯ: mblag.at.ua

Уклінно просимо не використовувати дану газету в побутових цілях, оскільки тут містяться святі імена та зображення.
Якщо вона Вам не потрібна — віддайте її іншим. Спаси Вас Господи за розуміння!